

Tai įvyko vieną 1990 metų gegužės dieną. Kelionei pirmyn į Vilnių daviau sau laiko atsargai, kad galėčiau laisvai spėti. Štai ir autobusas tinkamas nuvažiuoti link stoties prisistatė. Jau ramiai sau vykstu, tačiau prieš pat Aleksoto tiltą jis sustojo ir ~10-15 minučių – nė iš vietos. Šalia mašinos tik važiuoja ir važiuoja, net pyktis ima. Beliko skaičiuoti minutes ir suskaičiavau, kad jų nebeliko. Aišku į traukinį jau nebespėsiu. Teko stotyje valandėlę palaukti autobuso. Tas buvo beveik tuščias, todėl bijoti nebuvo ko. Dar pamačiau, kaip į tą patį autobusą patraukė simpatiška mergina. Nusipirkau bilietą ir ėmiau ieškoti nusileidimui tinkamos vietos. Suradęs, kur atsisėdo prieš mane įlipusi mėlynoji nepažįstamoji, nusileidau netoliese jos – laisvoje vietoje šalia akiniuoto vyruko.

Įdomus pasirodė tipas. Džinsai, platus mostas. Apsimesdamas, kad man visiškai tai nerūpi, pasiemiau telegrafiškai skaityti laikraštį. Žinoma, tai nepadėjo. Aš ir jis tai žinojome, kad būsime vienas kitam nepageidaujami. Panašiai, kaip katė su šunimi, tik tie turi laisvės, o mes – ne. Tie negali susivaldyti, o žmogus kartais tai sugeba. Maža to psichologinio aspekto, mūsų laukai aiškiai vienas kitą stūmė. Jis iš materijos pusės laikė save stipresniu, bet stebint mano „0“

reakciją, jo įsivaizduojamoji galia nyko, kaip ledas įkištas į krosnį. Buvo net momentas, kai jis nesisaugodamas demonstratyviai pasižiūrėjo į mane. Aš ramiai dirbau savo darbą, kaip kiaulė knisa savo gilią šaknį. Jo kantrybė pradėjo sekti. Aiškiai matėsi, kad jis neturi kur dėtis. Nors tarp mūsų buvo nemažas atstumas, ~10-15 cm, jautėsi to lauko poveikis. Stebėtina, kaip jis tai išlaikė iki pat Vilniaus, nors ir man šiek tiek nuotaikos jis pagadino. Ir kodėl gi aš negalėjau persėsti į kitą vietą? Gal norėjau išbandyti kitokių potyrių?

Taigi neblogai išstudijavęs tą universalios tautybės miestą, ėmiau klydinėti, kaip Paryžiuje atsiradęs. Aplinkoje greit ištirpo pasipriešinimas ir laisvai, it žuvis, klaidžiojau žinomais takeliais aplankydamas man reikalingas vietas. Pagrindinis tikslas – Planetariumas net stebėtinai pergalingai buvo pasiektas, kai čia pat ir su S. Kanišausku susitarėm ir savo paslaptinius duomenis (gimimo datą, laiką ir vietą) palikau horoskopų grupei. Vėliau dar pasibasčiau po pakampus ir jau galiausiai laikiausi kurso link stoties. 23-iame autobuse buvo nusižiūrėta įkypų akių tipo mergelė, kurios apibūdinimui labiau tiktų priešdėlis sen-. Kas, beje, neblogai tiktų ir man, bet jai – labiau.

Ji aiškiai susidomėjo manimi, bet amžius duoda žinoti savo ir kaip kompensacija – jis suteikia galimybių laisvai veikti. Todėl išlipus ji nesidairydama, o gal norėdama save parodyti, nukorė tiesiai. Aš, tuo tarpu, nuėjau į geležinkelių kasas. Negi seksi jai iš paskos? Įėjęs pamačiau, kad mano traukinys jau tą pat minutę turi išvykti, o kito būtų reikėję oho kiek laukti. Todėl pasileidau jam įkandin. Deja, jis buvo geras ir aš pataikiau tiesiai į jį pro paskutines praviras duris. Išvykau lyg būčiau atsisveikinęs su sužadėtine.

Taip pat paskutinę akimirką vos spėjo išokti į traukinį vyresnė moteriškė, tad nėra ko stebėtis, kad ji netoli manęs ir atsirado. Tuo labiau, kad mane nustebino absoliučiai (kaip niekad nebūna)

sausakimšas traukinukas. Net laipteliu aukščiau palypėti negalėjau, todėl stovėjau žemai, prie pat durų. O toji moterėlė buvo čia pat, virš manęs. Ji rankomis laikėsi atsirėmusi į duris ir tuo pat metu kartais lietė mano sprandą, na, lyg apkabint norėtų. Matyt, ir jai vietos ne per daugiausiai liko, kad visiškai atsitraukti nuo manęs nenorėjo. Paprasčiausiai taip įvyko ir niekas dėl to nekaltas.

Esmė yra kitur. Nei ji, nei aš to šito kontakto nedraudžiau. Labai tikėtina, kad tokia situacija gali įvykti bet kam. Tik šiuo atveju įvyko taip, kad tai labai stipriai paveikė. Aš stengiausi nežiūrėti jos pusėn, kad nesusitikčiau žvilgsniu su ja. Geriau jau nežinoti, kaip ten yra. Aš kaitau labai stipriai ir, ko gero, net raudonavau iš jos pusės. Man degė ausis. Didelę reikšmę turėjo ir tai, kad aš stovėjau laipteliu žemiau.

Kils klausimas – kame tas poveikio stiprumas? O čia ir yra tai, kas mane stebina. Nes dažnai padėtys tokios būna, bet kad taip paveiktų, niekada nebuvo.

Staiga kažkuriuo momentu joje įvyko kažkoks lūžis, lyg kažko stambaus perversmas. Daugeliu atvejų žmogus naudodavosi tokia artumo galimybe, o jos atveju to nebuvo. Nekilo mintis eiti toliau tuo takeliu, o nueiti buvo labai paprasta. Jos tokia būseną, kad tai, ką ji buvo gavusi savo gyvenime iki tol, neturėjo jokios reikšmės. Ji dega, tirpsta ir iki pilnos laimės jai užtektų apsikabinti mane ir užsimerkti. Ir nieko daugiau paprasčiausiai neliktų. Jokių minčių, jokios fantazijos į priekį. Visa laimė štai čia – čia pat šalia tavęs. Atrodo, tai niekas, bet tu paskęsti ir nieko daugiau nereikia. Kaip paskui pastebėjau, ji mūvėjo vestuvinį žiedą. Bet juk niekas nieko ir neplanuoja. Mes tik stovime vienas šalia kito.

Priešais mus stovėjo susikabinusi jaunų žmonių porėlė. Taigi aplinkiniai žmonės, jos šeimyninė padėtis, taip pat nežinomybė, kaip aš reaguočiau, buvo didžiausios kliūtys į tą laimę. Ir aš vis raudonuodamas stovėjau stengdamasis neatimti iš žmogaus daugiau, nei atima pats gyvenimas.

Bet štai Lentvaryje sustoja traukinys ir beveik visas žmonių perteklius iš patalpos prie durų dingsta. Nebelieka apsaugos nuo akių žvilgsnių, nelieka ir manęs prie pat, šalia. Viskas dingsta, išnyksta, nutrūksta tas, kas ir taip nebūtų įvykę. Pradžioje dar buvo kilusi tokia mintis, kad galima sugrąžinti tą situaciją. Užtektų man šalia jos atsistoti ir dalis jausmo liktų bent mintyse. Bet toji vieta buvo tvirtai laikoma užimta kitos, vyresnės moters.

Ir štai prasideda įdomiausia fazė. Ji nuliūdusi "tolsta tolyn". Jos liūdesys nėra toks paprastas. Jis yra persunktas gyvenimo. Ir liūdina žmogų labiausiai ne nutrūkusi situacija, o sugrįžimas į esamą padėtį. Ji iš pradžių dar dairėsi atsisukinėdama į mano pusę. Nors ir rasdavo mano akis, priežastis glūdėjo joje, jos gyvenime. Dar po kurio laiko ji išsitraukė iš savo rankinuko maišelį, pasitiesė jį ir ant jo atsisėdo. Nusisukusi nuo visų, ji prieš save matė žaliai išdažytas traukinio vagono duris, o gal ir jų visai nematė.

Kai aš atsistočiau jai matomoje vietoje, ji du ar tris kartus pažiūrėjo man į akis. Pirmą kartą greičiausiai tikrindama ar ją matau, ar tai įvyko tik su ja? Ir ji įsitikino, kad tai ne tik jai. Tai ji darė ne iš smalsumo, o norėdama pamatyti, kas vyksta iš tikrųjų. Kai aš kelis kartus buvau pažiūrėjęs į ją, mačiau ne liekną, ne ypatingai patrauklią, o šiaip – moterį.

Dabar jos akys ėmė kalbėti. Jos buvo gyvos. Ji pradėjo gyventi. Buvo matyti jos susijaudinimas. Pirštai nesąmoningai trynė jos džinsinio sijono kraštą, o išvargusiomis rankos kelis kartus perbraukė sau per plaukus. Atrodė, kad ji stengėsi užmigti, bet ji viską puikiai girdėjo ir jautė, net šalimais stovėjusios moters lietpalčio prisilietimą. Kai ji įsitikino, kad ją matau (aš tik retkarčiais atitraukdavau nuo jos akis), ir tai nebus žaidimas prieš save, ji atsidarė rankinuką lyg stengdamasi parodyti viską, ką jame turi. Iš jo išsiėmė vilnones berniuko kelnes ir iš visų pusių apžiūrino, lyg dabar ruoštuosi jas taisyti vos ne kiekvieną raukšlę stebėdama. Matėsi, kad ji tai daro ne sau, o man. Vienos klešinės medžiagos dalį parietė į vidų kelis centimetrus ir pakėlus pasižiūrėjo bei man parodė – „Štai koks jos vaikas. Maždaug 2-3 metų“. Tai, beje, aš išskaičiau per 10 minučių po įsėdimo į traukinį. Paskui ji ištiesino medžiagą ir susukusi atgal į rulonėlį įsidėjo atgal. Jau tada jos rankos kažkaip kitaip judėjo. Paskui, dar kiek pasėdėjus, ji apsiramino, apsiliko striukę, nors iki išlipimo buvo dar toli. Atsistojo ir jau kitokia vėl kelis kart pažiūrėjo tiesiai man į akis. Dabar matėsi jos žymus pasikeitimas. Akys atrodė lyg džiūstančios po sudrėkimo. Jos veidas buvo malonus. Ji atrodė lyg atjaunėjusi kokiais 5 metais. Net kažkiek švytinti.

Stebinantis tų pasikeitimų rezultatas. O čia dar Kaišiadoryse daug žmonių išlipo, tai vagone atsirado laisvų vietų, todėl aš pasirošiau persikelti į saloną. Ji šalia su kita moterimi – iš paskos. Ir čia ji mane pritrenkė: įvyko (nežinau kaip) taip, kad ji ranka neatsitiktinai prisilietė prie manęs. Tai buvo labai aiškus gestas, lyg apsaugotų mane nuo užsidarančių durų trenksmo. Nežinau, ką tai reiškė. Esu bejėgis. Gal tai jos atsakymas į tai, ką padariau. Žinoma, ji salone atsisėsti šalia nebegalėjo. Ji vėl gyveno savo gyvenimą. Nutraukti jo negalėjo ir neturėjo.

Na, o vėliau aš jau mačiau, kaip ji ramiai žiūrėjo kas kart į tolį (matyt, ne šiame pasaulyje), paskui skaitė knygą. O aš pradėjau savo keverzones. Jas, beje, pratėsiu namie.

Mane tas įvykis užkrovė ir pakelyje jau galėjau savo energija be ribų švaistytis. Dalį jos gavo dar vyresnė už aną moteris. Jos veidas buvo uždaras, o bruožai rodė sustingusį pykčio kartelį. Pajautus mano dėmesį atsistojo prieš mane ir tada kelis kartus atsisukdavo pažiūrėti, apsimesdama lyg kažko ieškotų. Aš aišku tai leidau ir specialiai žiūrėjau kažkur tolyn. O kai ji sutiko pažįstamą moterį, užmezgė su ja pokalbį. Man buvo keista, kad ji iki tol dairėsi, dairėsi ir sugebėjo nepamatyti tos pažįstamosios stovinčios per 2-3 metrus. Bekalbėdama jau turėjo galimybę mane ištiesai matyti, bet pašalinis žmogus to nepasakytų. Atvažiavusios į Kauną jos kartu ir nuėjo. Akimis dairiausi aplinkui ir mano žvilgsnis susitiko su jos akimis. Tai nebuvo atsitiktinumas. Ji to laukė. Pastebėjau, kad buvo be žiedo, nors labai abejoju, ar tai ką nors reiškia. Paskui parvažiavau namo. END OF THE TRAVEL - Kelionės pabaiga.

Užrašyta 22:57{jcomments on}

SEO by [AceSEF](#)